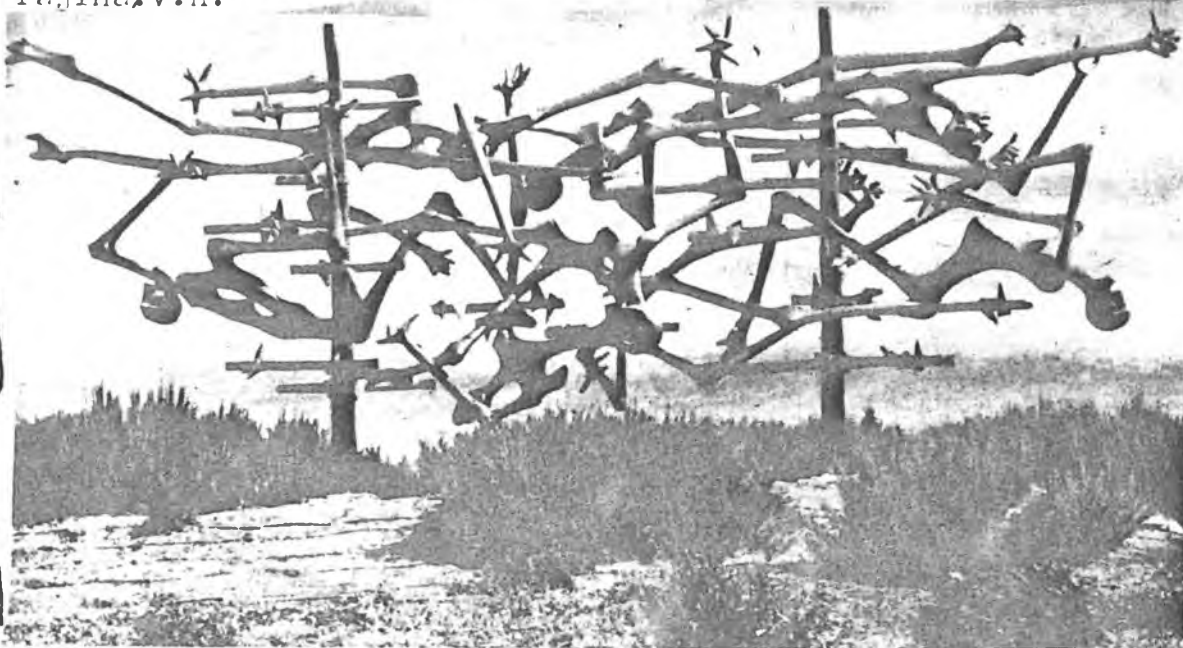

Anna a Josef Holátkovi ze Šumperka jedni z 15 občanů České republiky, kteří oddrželi nejslavnější vyznamenání "Spravedliví mezi národy". Tento řád obdrželi i jejich rodiče - Holátkovi z Volyně/Ukrajina/V.H.

Die Gedenkstätte Yad Vashem auf dem „Berg der Erinnerung“ in Jerusalem mahnt, nie die sechs Millionen während der Naziherrschaft ermordeten Juden zu vergessen. Das Foto zeigt das Denkmal „Für die Opfer der Todeslager“ auf dem Gelände von Yad Vashem. Foto: Stahna

U v n i t ě ř ě č í s l o :

1. Pavel W o n k a - VRAŽDA NEBYLA DOSUD VYŠETŘENA.
2. Aleš Novotný: O m o d r o s t i. Národní politika
3. Prof.MUDr.Vladimír D u f e k:Kampaň vesdělovac..prost.
4. Nová strana - Zapiš se ihned do Radikální strany.
5. Leo P a v l á t: Spravedliví mezi národy. Věstník
6. M.Pánková,J.Hofman,T.Štěpánková: Neše výročí.

Předpokl.cena: 1.- MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 0 č í s l o 3 8

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk red.: Julius A.Varga

Uzávěrka: 19.9.93

SPRAVEDLIVÍ MEZI NÁRODY

V červnový den, kdy izraelský velvyslanec v České republice Yoel Sher udělil spisovatelům, překladatelům a novinářům Zdeňku Urbánkovi medaili *Spravedliví mezi národy*, byl jeden z parků v centru Tel Avivu označen stejným jménem: *Chasdej umot olam*. Slavnosti se zúčastnila řada významných hostů - mimo jiné prof. Ševach Weiss, starosta Tel Avivu Šlomo Lahat, představitel diplomatického sboru - a tak bylo jen zřídka, jakou vážnost Izrael ocenění přikládá.

Spravedliví mezi národy není označení srovnatelné s tituly, jakými svět běžně vyjadřuje úctu k činnosti člověka: je zároveň poděkováním, výrazem úcty i vyznáním obdivu k těm, kdo v době nejtěžší, za druhé světové války, neváhali v okupované Evropě podat pomocnou ruku pronásledovaným Židům. Tito spravedliví, ať sami jiného vyznání, národnosti či alespoň podle nacistických intencí přinejmenším jiného předurčení, svým jednáním vědomě riskovali životy své i celé rodiny. Skrývali Židy, zaopatřovali je, pomáhali jim uprchnout. Činili tak bez toho, že by čekali odměnu, aniž by věděli, kdy válka skončí a jak, jen proto, že jim tak kázalo jejich srdce a vědomí lidské soulnosti.

Ocenění *Spravedliví mezi národy* uděluje Izrael od roku 1953, kdy Kneset - izraelský parlament - schválil příslušný zákon. Za uplynulých 40 let bylo nalezeno po celém světě na 1000 takovýchto spravedlivých a jistě budou objeveni či se přihlásí ještě mnozí další - kteří z těch, jimž se v minulosti ocenění dostalo, zvolili Izrael za svou novou vlast. Ti i další, kteří byli vyznamenáni letos, se slavnosti v Tel Avivu osobně zúčastnili. Jak před nimi řečníci zdůraznili, oni i ostatní z oněch 11.000, kteří za války provedli stejnou volbu, představovali jediné, byť malé světlo v temnotě. Čin proti netečnosti. Důkaz lidské uprostřed nelidskosti. Doklad humanity, jež nehledě na hrůzy doby - anebo právě s vědomím jejího dosahu - slouží ke cti lidstvu jako celku.

Soudce M. Bejski, který v jeruzalémském památníku obětem nacistické genocidy Židů *Jad vašem* předsedá komisi, jež rozhoduje o udělení medaile "Spravedliví mezi národy", zmínil některé případy vyznamenaných. Hovořil o těch, kdo se doslova rozdělili o vlastní šaty. Kteří z svého skrovného válečného přídeľu po léta živili několik dalších osob. Kteří potlačili strach ze smrti i obavu o své nejbližší a v době beznadějně udržovali naději v skrytém, mlčenlivém, osobním boji. Nikdo se už nedozví, kolik těchto hrdinů bylo zabito spolu s těmi, jimž chtěli pomoci, a není také naděje, že by se všichni "spravedliví", kteří přežili, dočkali uznání. Mnozí zemřeli, aniž by se třeba jen zmínili, jak prožívali válku, a jejich potomci nic netuší.

Prof. Ševach Weiss, za války ukryvané dítě, zachráněné právě jen díky hrdinství jiných, vzpomínal, jak při jedné razii nacisté v ukrajinském městečku bajonetem propíchovali na sobě narouvané pěřiny, pod nimiž ho domácí schovali. Dnes je Š. Weiss předsedou Knesetu, nejvyššího izraelského zákonodárného shromáždění. Kdo chce, může v tom vidět symbol.
Leo Pavlát, Tel Aviv

IZRAELSKÉ OBRANNÉ SÍLY (pokračování)

Jednotlivci, kteří byli přijati na vysoké školy nebo získávají vyšší vzdělání v oborech, které izraelská armáda potřebuje (medicína, zdravotní sestry, učitelé, inženýři atd.), mohou vojenskou službu odložit a odsloužit ji ve svých profesích v izraelské armádě až po ukončení studia, ale doba služby se tím prodlužuje na tři (ženy) až pět let (muži). Izrael má poměrně malou stálou armádu, která je postavena zejména na rezervních silách (vojáci v záloze), které jsou pravidelně povolávány do služby a na cvičení.

Izraelská armáda vždy citlivě reaguje na požadavky společnosti a přijímá řadu společenských a národních úkolů - například pomáhá při absorpci nových přistěhovalců, zastupuje učitele v rozvojových oblastech a zajišťuje nejruznější projekty, které jsou směřovány do nejpotřebnějších oblastí.

OBYVATELSTVO

Izraelská společnost, která je součástí židovského státu, je mozaikou různých náboženství, kultur a sociálních tradic.

Počet obyvatel se blíží 5 miliónům. Státní občanství je udělováno na základě místa narození a bydliště, nebo naturalizací. Občanům, kteří si přejí udržet dvojí občanství, nejsou kladeny překážky.

Náboženská příslušnost a praktické provozování náboženských tradic je věcí osobního rozhodnutí. Svoboda náboženství je zaručena v Deklaraci o založení Státu Izrael.

V současné době tvoří obyvatelstvo Izraelce 81,55% Židů, 14,45% muslimů a 2,3% křesťanů (převážně arabského původu), 1,8% drúzů a menších národnostních skupin. Různá společenství udržují v rámci tohoto pluralitního systému vlastní náboženské, vzdělávací, kulturní a charitativní instituce. Soudy příslušející každé náboženské skupině mají plnou pravomoc při ochraně osobních práv svých členů. Každé z mnoha posvátných míst v zemi je spravováno i příslušnou náboženskou institucí. Volný přístup ke všem svatým

místům i jejich ochrana před zneučtěním a zneužitím je zaručena zákonem.

Oficiálním dnem pracovního volna je v Izraeli sobota - sabat. Pátek je dnem pracovního volna pro muslimy, křesťané udržují jako volný den neděli.

Židovská většina v Izraeli je sice sjednocena společnou vírou a historií, ale charakterizuje ji různorodost názorů, stanovisek i životních stylů. Během procesu "znovushromáždění exulantů" v minulém století se v zemi setkaly různé židovské exilové proudy, které vnesly do země směs jedinečných tradic svých komunit i kulturní prvky míst, z nichž pocházejí. Tyto proudy obsahovaly i prvky různých jiných kultur, které byly typické pro země, v nichž Židé po mnoho generací žili. Část těchto vlivů je dodnes kultivována a pěstována, zatímco některé postupně vymírají. Dnešní životní styl izraelských Židů má částečně znaky západní civilizace, částečně je východoevropského charakteru, částečně v něm lze vyzorovat i středovýchodní aspekty; ale v podstatě se jedná o izraelský životní styl. Počet židovského obyvatelstva od roku 1948 vzrostl ze 650.000 na 3,5 miliónu. Už během prvních 4 let po založení státu se počet obyvatelstva zvětšil čtyřnásobně díky masovému přistěhovalectví Židů, kteří přežili holocaust v Evropě a díky uprchlíkům z arabských zemí. Od roku 1989 jsme svědky velké přistěhovačské vlny, která přivedla do Izraelu desetitisíce Židů z bývalého Sovětského svazu a z východní Evropy. Obyvatelé nežidovského původu představují 18,5 % obyvatelstva a jejich počet vzrostl z 156.000 v roce 1949 na 842.000 v roce 1989.

Kulturní a jazykové rozdíly o rozdíly v životní stylu mezi židovskou většinou a arabskou menšinou a také přetrvávající konflikt mezi Izraelem a sousedními arabskými státy, jejichž obyvatelstvo používají silné etnické, kulturní a rodinné vztahy s izraelskými Araby, brání vývoji normálních vztahů mezi židovskými a arabskými občany Izraelu. Obě skupiny obyvatelstva žijí vedle sebe a vzájemné kontakty se odchraňují většinou jen na hospodářské, správní a politické úrovni. Jsme ale svědky neustálých pokusů řady institucí i jednotlivců, kteří se pomocí různých programů snaží o zlepšení vzájemných společenských vztahů obou skupin obyvatel země.

ŽIVOT VE MĚSTECH

Izrael je v podstatě městskou společností: 90% obyvatelstva žije ve více než stu městských center a ve čtyřech metropolích: hlavním městě Jeruzalému; Tel Avivu, založeném v roce 1901 jako první moderní židovské město, který je centrem průmyslového, hospodářského, finančního a kulturního života; v Haifě - důležitém středomořském přístavu a průmyslovém centru severního Izraelu; v Ber Ševě, hlavním městě Negevu.

Některá města se dodnes nacházejí na známých historických místech a nesou i svá původní historická jména - Jeruzalém, Ber Ševa, Nazaret, Aškelon, Ako, Safed a Tiberias.
(pokračování příště)

KAMPAŇ VE SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDCÍCH O RALSKU A ČERNOBYLŠTÍ KRAJANÉ

V minulých týdnech jste sledovali intenzivní kampaň ve sdělovacích prostředcích zaměřenou na černobylské repatrianty v souvislosti s privatizací bývalého vojenského prostoru Ralsko. V tomto článku vám předkládám podrobnější informaci o jejich přičinách a průběhu, zejména však o akcích a stanoviscích našeho předsednictva, které po nás práve požadujete.

Celá tato živá, místy až zbytečně vyhrocená, diskuze začala dne 10. 4. 1993 v televizním pořadu "Co týden dal", kde vystoupil také českolipský místostarosta ing. L. Engel. Mimo jiné prohlásil o černobylských krajanech, že "nemůže ani vyloučit možnost, že ne všichni jsou volyňskými Čechy". Podobná neurčitá tvrzení zazněla ještě několikrát. Gen. v. v. S. Procházka, se dokonce vyjádřil, že nelze mezi nimi vyloučit ani přítomnost lidí využívaných KGB. Podobné stanovisko zaujal i ředitel BIS Stanislav Devátý.

Tato prohlášení vyvolala mezi černobylskými repatrianty rozhořčení, pocit klivdy a urážky. Znepokojení vzniklo i v předsednictvu Sdružení. Rozhodli jsme se proto dne 16. 4. 1993 odeslat dopis L. Engelovi, v němž jsme žádali, aby bližší vysvětlil příčiny svého prohlášení. Kopii dopisu jsme zaslali ČTK.

Za další dva dny se z těchto důvodů konalo v Kuřívodech setkání přesídlenců z oblasti Černobylu se zástupci místních obcí, okresního úřadu a ministerstva hospodářství, na které byl pozván L. Engel. I zde byl vyzván, aby vysvětlil podstatu a příčiny jeho výroku v televizi. Jediný důvod, který uvedl, byla obava o bezpečnost státu. Jakoukoliv formu omluvy odmítl.

Dne 19. 4. 1993 se v ČTK v Praze konala tisková konference o problematice Ralska. Zúčastnilo se jí asi 40 novinářů, štáb televize, zástupci rozhlasu a také, byť neoficiálně, 4 členové našeho předsednictva: J. Hofman, V. Petříček, S. Tošner, V. Dufek. Ve vhodném okamžiku a po vzájemné konzultaci, jsem se dotázal přítomného předsedy Sdružení měst a obcí Zóny severní Čechy a starostů dalších obcí, zda po takovéto diskuzi ve sdělovacích prostředcích, stojí ještě o další černobylské repatrianty. Odpověď byla vysloveně kladná, podepřená fakty o jejich dobrých vlastnostech a zejména pracovitosti.

Pak jsem komentoval vzniklý terminologický omyl, to jest ztotožňování krajanů od Černobylu s Čechy z Volyně. Nakonec jsem vyslovil požadavek na všechny přítomné, aby nejednali o nás bez nás, ale za účasti naší organizace. Myslím, že reakce přítomných na tato slova vyzněla kladně.

V mezidobí jsme získali odpověď od L. Engela. Obsah nás plně neuspokojil. Proto jsem se s ním

rozhodl setkat osobně. Stalo se tak dne 28. 4. 1993 v České Lípě. Vysvětlil jsem L. Engelovi, že mezi repatrianty nejsou všichni Češi a že to vůbec není žádné tajemství. Jsou mezi nimi totiž bohatě zastoupeni i Ukrajinci, jejich počet se pohybuje kolem 30%. Jsou to však členové smíšených manželství a ti splňují repatriační kritéria. Dále jsem uvedl, že pokud by mezi navrátilci byla zjištěna, při probíhajícím vyšetřování, ryze ukrajinská manželství nebo i jednotlivci, pak bude nutno žádat příslušné orgány o urychlené zjednání nápravy dle příslušných právních zásad ČR. A to platí ještě více pro eventuální spolupracovníky KGB. V této souvislosti jsem L. Engela požádal, aby v případě zjištění takovýchto osob bylo naše Sdružení o tom co nejdříve informováno. Asi uprostřed rozhovoru L. Engel prohlásil, spíše citoval větu ze svého dopisu: "Mé vystoupení bylo v rovině obecné a rozhodně nemělo za cíl poškodit jméno a pověst volyňských Čechů". Odvětil jsem mu, že toto konstatování vyznívá spíše jako omluva, aspoň jí takto lze chápat. Podotkl jsem, že by bylo pro nás přijatelnější, kdyby takovou větu formuloval jako omluvu, jednoznačněji. S tím L. Engel nesouhlasil. Citoval však závěr svého dopisu: Ten uvedu na konci tohoto informativního článku.

Dne 3. 5. 1993 se konalo zasedání ÚV našeho Sdružení, kde někteří účastníci projevili ve svých vystoupeních rozhořčení nad některými výroky a postoji v tisku. Nejčastěji požadovali rychlé a důrazné řešení vzniklé situace. Nikdo však neuvedl svoji představu a zejména konkrétní návrh na její vyřešení. Ústřední výbor pak dosavadní postup předsednictva schválil.

Dne 29. 5. 1993 se uskutečnila společná schůze komise repatriantů z Ukrajiny s vedením našeho předsednictva. Zabývala se aktuálními problémy adaptace krajanů v širších souvislostech. Samozřejmě, že i zde zazněly spontánně, ostře formulované požadavky na vysvětlení podobných vyjádření ve sdělovacích médiích. Byli jsme překvapeni, jak je tento problém stále živý a bolestivý, zejména pro černobylské krajany.

Co k této kampani říci závěrem. Publikované zprávy, názory v tisku, televizi a v rozhlase vyzněly ve značné většině pro nás kladně. A sem patří i příznivé vyjádření předsedy vlády Václava Klause. Položme si tedy otázku, co se vlastně skutečně stalo. Vždyť L. Engel, S. Procházka a S. Devátý vyjádřili jen svůj názor a úvahu. Nic konkrétního a jednoznačného nikdo na naši adresu nevysovil. A budme upřímní vůči sobě i jiným, můžeme my sami, bratři volyňáci, a s rukou na srdci, skutečně vyloučit nebo objektivně popřít oprávněnost vyslovených podezření? Kdo z nás může skutečně jednoznačně a průkazně tvrdit, že

mezi nyníššími repatrianty nejsou skutečně ojedinelí spolupracovníci KGB anebo, že při repatriaci nedošlo k omylům a nepřesnostem. Když jsem poslouchal a také se aktivně účastnil diskuze na zmíněné již schůzi s černobylskými krajany, pak jsem bohužel musel vzít na vědomí, že při repatriaci byla, byť ojedinelá, ale přece jen slabá místa a vznikaly již v její přípravě, ale i průběhu, otazníky nad některými osobami. Nic konkrétního však nikdo z nich nemohl říci, své podezření doložit fakty.

Dovoluji bych si nyní uvést závěrečný citát z dopisu L. Engela: "Jsem přesvědčen, že je nutné, aby vychlady emoce a abychom se na celou záležitost dívali střízlivě a s rozumem a nepřikládali jí jiný význam či úhel pohledu, než má. Jsem rád, že vaše Sdružení tak výrazně pomáhá a patří vám za to můj dík. Mohu vás ubezpečit, že i město Česká Lípa, jehož jsem zástupce starosty, se snaží situaci volyňským Čechům usnadnit a to při získávání bytů a zaměstnání. Naše místní sdružení ODS, jehož jsem předsedou, také před dvěma měsíci zaslalo dopis některým poslaneckým klubům parlamentu a vyzvalo je, aby řešily a usnadnily volyňským Čechům jejich pobyt v České republice."

Tento citát z Engela dopisu jsem osobně přijal s úlevou a považuji ho za podání ruky a signál k opětovnému zahájení dobrých vzájemných vztahů.

Myslím, že po prvním značném rozčlenění a roztrpčení mnohých z vás, se situace uklidňuje, většinou jsou již vyslovovány umírněná a rozvázná stanoviska. Jsem přesvědčen spolu s předsednictvem, že nastal čas k uklidnění. Bouře je prostě za námi. A nezanechala na našem volyňském poli průkazné následky. Vždyť ani nemohla. Nikdo z nás v této kampani, opakují, nebyl z ničeho konkrétně obviněn.

A i kdyby vyšly najevo uvažované možnosti, pak půjde nanejvýš jen o jednotlivce a ti nemohou ani nám ani černobylským krajanům, ubrat na cti a zdiskreditovat nás ve společnosti. Vznikla by pak obdobná situace jako v našich parlamentech, kde byli, jak známo pozitivně lustrováni někteří poslanci. A přece se vztah našich občanů k těmto zastupitelským orgánům nijak nezměnil. Bylo by tomu tak i k naší krajanské veřejnosti.

Vraťme se tedy k práci, k řešení důležitějších úkolů, které jsou před námi, to jest k dokončení výstavby: "Češi na Volyni" a k sepsání dějin České Volyně. A u černobylských krajanů pak k jejich úplné adaptaci na život v naší vlasti.

Prof. MUDr. Vladimír Dufek, CSC., předseda Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel ve spolupráci s ing. J. Hofmanem tajemníkem Sdružení

NAŠE VÝROČÍ

V únorovém čísle Zpravodaje jsme Vás informovali o složení a úkolech komise pro koordinaci a řízení vzpomínkových akcí v roce 1993.

Nyní plníme průběžnou zprávu o tom, co již bylo splněno a co se připravuje na nejbližší období.

1) Uskutečnil se velký zájezd, organizovaný CK PANCEST do Malína na Volyni.

2) Pro připomenutí širší veřejnosti, že zde žijí Češi z Volyně, připravili jsme poštovní obálky potiskované pěti druhy symbolů (některé ze vzorů uveřejňujeme). Vedoucí regionů a důvěrníci je prodávají všem zájemcům za cenu stejnou nebo nižší než v obchodech, 0,50 Kč za kus. Bylo dáno do prodeje dvacet tisíc obálek a v případě většího zájmu může Sdružení nechat udělat jejich dotisk.

3) V rámci úsilí předsednictva Sdružení o získání možnosti informace širší veřejnosti ve sdělovacích prostředcích souhlasil, jako první,

šéfredaktor Svobodného slova s tím, že tento deník se bude soustavněji věnovat volyňské problematice. První rozsáhlejší původní materiál byl publikován 8. května a další budou následovat. Je připraveno jednat se šéfredaktory dalších listů.

4) Dne 10. 7. 1993 od 9.30 hod se v Žatci u pomníku malínské tragedie uskuteční vzpomínková akce k 50. výročí zničení Českého Malína. Zveme na ni všechny, kteří se jí mohou zúčastnit. Předsednictvo pozvalo ministra obrany České republiky, významné kulturní a církevní činitele, českou televizi a rozhlas. Organizátoři hromadných zájezdů nechť se předem dohodnou s Marií Pánkovou, Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec.

5) Dne 17. 7. 1993 od 9. hod se v Novém Malíně u velkého (nového) památníku na paměť obětem malínské tragedie, koná vzpomínkové setkání k uctění jejich památky. Sraz účastníků bude před

obecním úřadem. S případnými dotazy na organizaci setkání a další informace se obraťte na vedoucí regionu krajanů Tamaru Štěpánkovou, 788 03 Český Malín.

M. Pánková, J. Hofman, T. Štěpánková

Informace pro členy pražského regionu:

Sraz krajanů našeho regionu bude 10. 7. v Žatci na nádraží ČSD po příjezdu rychlíku, který vyjíždí z Prahy Hlavního nádraží v 6.16 hod. směrem na Karlovy Vary. K pomníku půjdeme všichni společně.

I. Malinská

O moudrosti

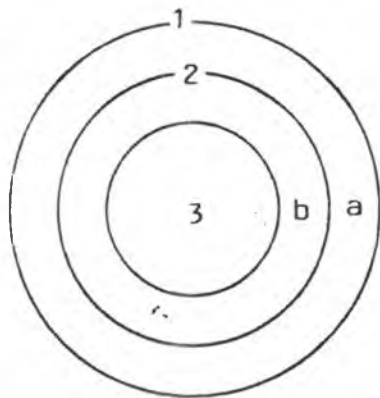
Aleš Novotný

Je jistě chvályhodné žádat politiku na základě mravnosti, jde-li o autora nebo publicistu a je obdivuhodné provádět takovou politiku, stane-li se řízením osudu a vlastní zásluhou autor politikem. Jaký je však vzájemný vztah těchto kategorií — a hlavně: není celá věc ještě poněkud složitější?

Vycházejí z jednoho z klasiků konservatismu Friedricha Gentze bych se chtěl pokusit ukázat, že i legitimní politika na základě morálním ještě nemusí být moudrá.

Friedrich Gentz (1764-1832), pruský publicista, překladatel a politik v rakouských službách, tajemník Vídeňského kongresu a spoluautor míru, který trval neuvěřitelných padesát let (1815-1866) ve válkách odjakživa zmítané Evropě — v době kdy ještě nedržel jeden druhého v šachu hrozbou všeobecného zničení — je autorem zajímavé kresby, která vystihuje vzájemnou souvislost různých kategorií politiky, již je vlastně veškeré konání, ovlivňující stav a vývoj společnosti.

První hranici, vydělující politickou činnost legitimní, je hranice formálního práva (1). Součástí politiky, ležící mimo ni, jsou i činy nezákonné, vše co leží uvnitř kruhu je legitimní politika. Další kruh, menší než předchozí, je hranicí morálky a mravnosti, vnitřního svědomí a obecných norem. Mezikruží (a) je politika sice legitimní, ale nemravná. Zde je dnes bohužel příkladů spousta, hlavně ve formách politického boje. Z formulovaných zákonů možno připomenout trest smrti, který ve státě křesťanské tradice může ležet přinejlepším zde, pokud vůbec není vyhnán mimo celý kruh (1). Konečně

kruh nejmenší, oblast kategorie rozumnosti, ve smyslu politické moudrosti, kategorie, o níž se dnes všeobecně mluví (3).

Ze schematu vyplývá, že každá mravní politika je zároveň legitimní (ale jak řečeno, nikoli naopak) a rovněž že ne každá mravná a legitimní politika je zároveň moudrá (mezikruží (b)), státu a národu přinášející největší prospěch — a to je i v demokracii uměním a zásluhou politiků, aby obě mezikruží byla co nejtenčí.

Vezměme si k praktické analýze rozhodnutí pana prezidenta, že stát s okamžitou platností zastavuje vývoz zbraní.

Nevím, je-li takové rozhodnutí legitimní, to musí zodpovědět znalci ústavního práva. Dovolují si však o tom pochybovat, pokud šlo skutečně o presidentské rozhodnutí a ne návrh parlamentu, který jej schválil. Takovou pravomoc nemá prezident ani ve francouzském nebo americkém systému, natož pak v klasickém systému parlamentním.

Ale o to v této souvislosti nejde, namísto jde o morálku a moudrost. To rozhodnu-

ti je nepochybně morální, ve smyslu svědomí jeho autora, o tom svědčí vše, co víme o jeho osobnosti. Je však mravné ve smyslu platných obecných hodnot?

Zde začínají pochyby. Přesvědčení o mravnosti tohoto rozhodnutí přece vychází z předpokladu, že zbraně jsou prostě a priori špatné, jejich vývoz a obohacování se na něm nemravné. Je to však skutečně tak?

Je skutečně viníkem násilí zbraň, ať nůž nebo atomová hlavice rakety? Nebo je to lidská vůle, která jí používá, která tento mrtvý a neškodný předmět probouzí k životu? A je toto použití vždy a za všech okolností nemravné? Jsou spravedlivé války, řečeno nejen s Leninem?

O tom možno diskutovat, ale jedno je jisté: existuje právo na sebeobranu jednotlivce i národa. In extremis nutno sáhnout i po zbraní, neboť ponížení, otroctví a hrožící záhuba tváří v tvář ozbrojenému násilí nenechává už jinou volbu. Spartakovi otroci, státy Unie proti Konfederaci nebo spojenci druhé světové války, osvobozující Osvětim a Dachau, bojovali spravedlivý boj. A kdo viděl obrazy střelby komunistické policie do bezbranných lidí na rumunských ulicích, musel přece být šťasten jako já, když uviděl i v rukou prostých lidí a vojáků na jejich straně — zbraně.

Kdo následuje z přesvědčení nebo navitý heslo primitivního pacifismu, že jakákoliv válka je nejhorší ze všech nemravností, popírá ať chce nebo ne lidskou svobodou. Je na straně tyranů v jejich úsilí o klid a pořádek, jehož ideálním obrazem je hřbitov.

Otázka po politické moudrosti vyvstává samozřejmě ve vztahu k těm miliardám, o které přichází mladý demokratický stát v době nejtěžší. Snad by tedy stačilo přestat prodávat Semtex teroristům a určité zbraně určitým režimům. Tak to praktikují západní demokracie, už vyžralé natolik, aby nechtěly být morálním majákem celého světa, zato však nositelem moudré politiky k co největšímu prospěchu svých občanů.

Celý příklad je ovšem zjednodušený a skutečnost pochopitelně jako vždy mnohem složitější. Možná, že hlasité vyjádření politického záměru a hlavně jeho faktické naplnění, přinese mladému státu sympatie a tím konečnou prospěch větší, než těch pár miliard. V tom případě klobouk dolů před takovou moudrostí a blahopřání k dalšímu příspěvku v zuožvání vnitřního mezikruží (b).

Anne a Josef Holátkovi při slavnostním výročí jejich zlaté svatby na radnici-Šumperk.

Gelatina Plus

Posilující želatinový nápoj

s vápníkem
hořčíkem
železem

Vlastnosti

Gelatina obsahuje potravinářskou želatinu v podobě vysoce čistého bílkovinného hydrolyzátu. Je připravována speciálním enzymatickým postupem. Gelatina je lehce stravitelná a bez vedlejších účinků na lidský organismus. Stavební bílkovinné látky obsažené v Gelatině se daleko rychleji vsřebávají než je tomu u běžných bílkovin z obvykle dostupné stravy. 20 aminokyselin a stopové prvky obsažené v Gelatině Plus plně nahradí úbytek kolagenu v kostech, chrupavkách, kloubech a v podpůrných vazivových tkáních.

Použití

Gelatina se doporučuje jako prevence proti opotřežení kloubů, šlach a přetížení kostí z nadměrné fyzické námahy (těžká fyzická práce, sporty-tenis, kondiční běh, kulturistika atd.), navíc přírodním způsobem zpomaluje proces stárnutí. Gelatina působí jako podpůrný prostředek při léčení onemocnění kloubů (arthrosa), páteře (spondylarthrosa) a řídnutí kosti (osteoporosa). Gelatina podporuje růst a kvalitu vlasů, odstraňuje lomivost nehtů, napomáhá regeneraci pokožky a celkově zvyšuje odolnost organismu.

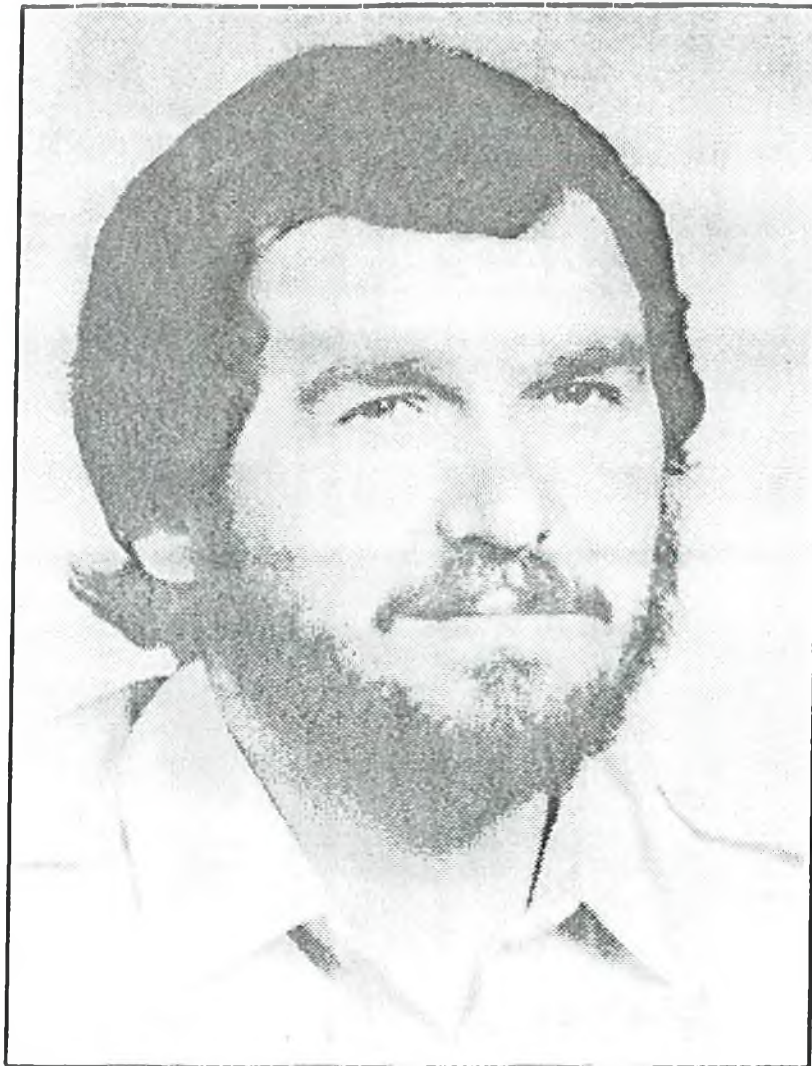
Dávkování

Po dobu 2 a půl měsíce denně 7 g - 12 g (1 polévková lžice) dobře promícháme ve 100 ml (1/2 sklenky) vody, minerální vody, šťávy. Při krátkodobém užívání denní dávky zdvojnásobíme. Gelatina plus je neochucený přírodní substrát, který je možné dočutit např. smíchat s jogurtem.

Gelatínu v kelimeich
ANTON HÜBNER GmbH & Co. D-7801 Ehrenkirchen 1

Zastoupení v ČSFR:
Firma GSKAR, Praha 5, Břichova 819, tel. 02 7980752

"ZVOM" č. VI./90

Pavel WONKA
vězeň svědomí
23. 1. 1953 - 26. 4. 1988

Pět let uplynulo od fyzické likvidace neohroženého oponenta komunistického režimu Pavla Wonky. Zemřel ve vězení 26. 4. 1988.

Nesmyslná, zbytečná, připravená pomalá vražda otřásla tehdy námi všemi. Vraždě chladnokrevně přihlíželi:

- soudkyně JUDr. Marcela Horvátová, která umírajícího Pavla Wonku odsoudila (v tomto roce byla jmenována soudkyní na doživotí)
- advokát JUDr. Milan Jelinek-konfident StB, který nedokázal ani rodinu včas informovat o kritickém zdravotním stavu Pavla Wonky (v současné době úspěšně provozuje soukromou advokátní praxi)
- prokurátor JUDr. Josef Doležal, žalobce čestného a charakterního Pavla Wonky (rovněž v současnosti úspěšně přešel do advokacie)
- vězeňský lékař MUDr. Radim Pek, který navzdory realitě vyslovil lékařské dobrozdání o způsobilosti Pavla Wonky k soudnímu jednání i výkonu vazby (dnes spokojeně léčí své pacienty ve zdravotním středisku)
- bachaři, kteří

**KONFEDERACE POLITICKÝCH
VĚZŇŮ ČSFR**

akční výbor Šumperk

Vojenské tábory
múčených prací
SVAZ PTP
akční výbor Šumperk

Vražda nebyla dosud vyšetřena.